125. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT

Vrijdag 17 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,00 is, en voor elken regel daarboven 10 Ct., behalve 55 Ct. zegelrecht voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KASSEL, den 30. September. — Een aardig voorval heeft hier dezer dagen plaats gehad. Omtrent negentien jaren geleden, stond bij een regiment kavallerie te Rinteln een hoornblazer, *H.* genaamd. Deze man had het ongeluk, bij gelegenheid van eene vechtpartij, zijn vijand den arm te verbrijzelen. Om de straf te ontgaan deserteerde hij, en nam de vlugt naar Engeland. Daar gekomen zijnde, verwierf hij door vlijt en spaarzaamheid een aanzienlijk vermogen, en huwde voorts een der schoonste meisjes van Groot-Brittanje. Toen nu voor eenigen tijd de aangelegenheden eener erfenis hem naar Duitschland riepen, schreef hij aan zijn zaakgelastigde, of zijne persoonlijke tegenwoordigheid noodig was. De zaakgelastigde bevestigde zulks, waarop de heer *H.*, vergezeld van zijne beminneuswaardige vrouw naar Duitschland vertrok. Spoedig echter werd hem de vreugde van zijn Vaderland weder te zien, vergald. *H.* werd herkend, aangehouden, aan zijne vroegere misdaad herinnerd, en in het beruchte kasteel te Kassel opgesloten. Na zes weken werd hij veroordeeld tot veertien maanden gevangenis, en 30 thaler boete, te betalen aan de erven van den overledene, dien hij den arm verbrijzeld had. Een verzoekschrift aan den vorst, redde echter den betreurenswaardigen man; de keurvorst inderegent schonk hem in zoo verre gratie, dat hij zijne vrijheid herkreeg onder voorwaarde, dat hij in plaats van 30. 100 thaler aan de erven betalen zou. Voor den Germano-Engelschman was dit eene kleinigheid, en sedert eenige dagen is hij weder tot zijne beminnenswaardige echtgenoot teruggekeerd, woont in het logement « Zur goldenen Krone" alhier, vermaakt zich met zijne goede vrienden, drinkt nog altijd *à la Germany*, en heeft verder als een geboren Engelschman.

— Men spreekt te Berlijn thans veel over het antwoord des koninga aan de deputatie van het katholijk kapittel van Posen, toen hetzelve Zijne Majesteit kwam verzoeken middelen aan te wenden tegen de godsdienstige beweging van *Ronge*. Het antwoord was: « Goede vrienden, de vooruitgang der beweging, is krachtiger dan ik; niemand is in staat dezelve te stuiten." En zich aanstonds daarop tot den heer *Sipski* wendende, die uitgebreide schaapkokkerijen in Pruisisch Polen bezit, zeide hij: « Laten wij die godsdienstige kwestie overslaan; hoe gaat het met uwe schapen?"

— Te Koningsbergen in Pruisen heeft de regering doen bekend maken, dat de in Polen ontstane runderpest zich meer en meer uitbreidt en de Pruisische grenzen nadert, waarom dan ook de noodige voorzorgen genomen zijn.

— De *Gazette van Bremen* keurt, als zeer betamelijk, de volgende woorden af, van eene circulaire, welke het signalement bevat van een misdadiger, en dewelke door de overheden van eene kleine stad uit Hanover afgekondigd werd. Bijzondere kenteekenen: De misdadige gelijkt zeer veel, door zijne gestalte en zijn aangezigt naar Keizer *Napoleon*.

ENGELAND.

— To Bath bevindt zich tegenwoordig een man in de gevangenis, beschuldigd van vijf vrouwen te hebben getrouwd. De eerste en twee andere leven nog, — Indien hij met deze vrouwen eenigen tijd in vrede gehuisd heeft, zoude men hem, onzes dunkens, in plaats een brevet van uitvinding moeten toereiken wanneer hij de daarbij gebruikte *methode* in het licht wilde brengen; want hoe menige man kan zelfs met één vrouw niet in vrede huizen!!!

FRANKRIJK.

PARIJS, den 13. October. Men schrijft uit Bazel, 9 October: « Onderhandelingen van verschillenden aard werden in de voornaamste fabrieksteden van Noord-Zwitserland gevormd; zij vaagen reeds aan eene politieke beteekenis te hebben. De radicalen en de conservatieven beschuldigen zich wederzijdsch van deze pogingen tot wanorde.

— Uit Bordeaux wordt, onder dagteekening van den 6. October geschreven. Hier in deze stad heeft een zeer buitengewoon iets plaats gehad. De geweldige storm van dezen nacht heeft eene geheele vlugt wachtels, lijsters en andere trekvogels in de rivier gejaagd en deze morgen zag men dezelve, bij honderden, dood op het water drijven. Van Lormond af tot aan de Quinouses toe zag men de schuitenvoerders, ten aanzien van eene menigte nieuwsgierigen, dezelve hetzij met de handen; hetzij met netjes opvisschen. Een enkel douanier heeft er vier en vijftig van opgezameld. Bij het aanbreken van den dag was de geheele zandbank er mede overdekt.

— Te Beauregard, nabij Grenoble, heeft een voorval van geheel anderen aard plaats gehad. Een groote Boa-slang was uit eene reizende menagerie ontsnapt, en te vergeefs had men getracht het dier weder op het spoor te komen, toen nu drie dagen geleden, de Heer *Fissont*, iemand die zeer bijziende is, maar die daarentegen, helgene hem nu bijzonder te stade kwam, buitengewoon sterk is, eene overhoedsche ontmoeting met den vlugteling heeft gehad. De Heer *Fissont* was, zoo hij dacht, op eenen met groenen mosch bewassen steen gaan zitten, toen eensklaps de gewaande steen zich onder hem begon te bewegen, en als een spiraal van ijzerdraad begon te ontwikkelen, de Heer *Fissont* tot op eene hoogte van omstreeks de drie ellen in de hoogte heffende, het was op den Boa dat hij was gaan zitten; eer hij zich eenig denkbeeld kon vormen van wat hem gebeurde, werd hij tegen eene rots gesmeten. De slang had zich met den staart om eenen boom geslingerd De Heer *Fissont* vatte het dier bij den kop, en nu ontstond er tusschen beide eene hevige worsteling. De slang trok van zijnen kant, de Heer *Fissont*, boven eenen afgrond van vijftig ellen geplaatst, trok van den zijnen. Deze worsteling heeft alzoo wel tien minuten aangehouden, tot dat een vriend van den Heer *Fissont*, die getuige van het voorval was, en die hulp was gaan halen, met die hulp aankwam en den Heer *Fissont* ontzette.

— Bij de algemeene deelneming, welke de verliezen in Algerie te weeg brengen, verhaalt men elkander thans allerlei trekken van hen, die er de onmiddellijke slagtoffers van geweest zijn. Dus b. v. leest men omtrent den Luit. Kol. *de Montagnac*: « De dappere en zoo zeer betreurde *Montagnac* was kapitein in een te Parijs garnizoen houdend regement tijdens de opstanden, die zoo langen tijd de hoofdstad bedroefd hebben; wij meenen dat het die der maand Mei 1839 was. Ten gevolge der toen geleverde gevechten werd er eene revue gehouden, en *Lodewyk Filips* begiftigde verscheiden officiers en onder-officiers met ordeteekenen. Door den minister van oorlog opgeroepen, trad ook de Heer *de Montagnac* voor, maar toen *Lodewyk Filips* hem het eere-kruis toereikte, gaf hij ten antwoord, dat hij het niet verdiend had. « Kapitein," zei *Lodewyk Filips* hem, « het is de *Koning*, die u decoreert." — « Welnu, *Sire*," hernam de officier, « alsdan weigert *Montagnac* ook den Koning." Dit vooral baarde opzien; de Heer *de Montagnac* werd bij den minister ontboden, om zich deswege te verantwoorden. Nu zeide hij: « Indien ik geoordeeld werd, het kruis verdiend te hebben voor een wapenfeit, tegen over den vijand volbragt, zoo zou ik als een geluk achten en er fier op zijn, dat ik het mogt aannemen en dragen. In de omstandigheden van dit oogenblik heb ik mijnen pligt gedaan, gelijk ik dien altijd hoop te zullen doen. Maar ik geloof niet dat een eere-kruis verdiend kan worden in eenen tijd met zijne medeburgers."

— Van een ander der gesneuvelde officieren, den chef de bataillon *Perraguey*, wordt het volgende gemeld. In eenen der oorlogen van het keizerrijk bevond zich *Perraguey* met zijne kompagnie aan een geschutvuur blootgesteld, dat veel volk deed sneuvelen. Verscheiden houwitser-granaten hadden wanorde onder den troep verwekt, en de soldaten begonnen zich te verstrooijen. Onbewegelijk op zijnen post poogde *Perraguey* hen door woord en voorbeeld te bemoedigen. Eensklaps komt er een granaat aanvliegen en valt voor zijne voeten neder; al wat hem omringt stuift uit elkander. Koelbloedig trekt *Perraguey* een cigaar uit zijn' zak en ontsteekt die aan de zundbus van het werptuig. De granaat berst en overdekt hem met rook en stof, maar na dat de wolk is weggetrokken, ziet men hem onbezeerd en even bedaard als voor de uitbersting op zijnen post. Gejuich en bravogeroep weergalmt van allen kant en de officier plukt de vrucht van zijne daad, die geenszins wanhoop of dolle vermetelheid was, want geen enkel soldaat wijkt meer uit het vuur. — Zie hier een' anderen trek. Bij de bestorming eener schans bereikt *Perraguey* alleen den top der borstwering en plant er zijn vaandel; maar op hetzelfde oogenblik wordt ook van binnen een geweldig snaphaanvuur, op hem gerigt. « Kom af! kom af! *Perraguey!*" roept een zijner vrienden hem toe, « gij zult daar een blaauwe boon slikken!" — « Ik heb die al binnen," antwoordt de dappere kapitein, terwijl hij zich aan den staf van zijn vaandel vast houdt, « maar zeg er niets van, onze jongens zouden mij niet volgen." Werkelijk had een kogel hem in de borst getroffen, maar hij hield zich op de been, en de schans werd genomen.

— Men schrijft uit Rennes, 8. October:

Een soort van oploop heeft Zaturdag op de graanmarkt plaats gehad, ter gelegenheid van uitgestrooide geruchten betrekkelijk de opkooping van granen. Eene zekere gisting heeft eenigen tijd geheerscht; maar deze beweging heeft inderdaad geene gewigtigheid gehad, en heeft den loop der markt niet onderbroken. Ziet hier wat er plaats heeft gehad:

Een wijf, kwam in groote drift omtrent om 12 ure op de markt. Zij begon te roepen dat men al het graan wilde opkoopen en het land verhongeren. Zoo bragt zij een tiental andere wijven bijeen, die insgelijks begonnen te schreeuwen zoo hard als zij konden.

Ondertusschen was een vreemdeling, die zeer slecht fransch sprak, op de markt gekomen, om een kleine hoeveelheid graan te koopen. Dadelijk omringt hem het geheele wijvengespan en overlaadt hem met scheldwoorden. — 't Is een Engelschman!" roept de eene. — « Neen, 't Is een Spanjaard. — 't Is een Rus. — 't Is een Belg, (z'est un *Belgicien*,) enz. — Allen beschuldigden hem, de granen te willen opkoopen. Maar zij vergenoegde zich niet met woorden; meer en meer toorning wordende, begonnen zij den vreemdeling te mishandelen die niet anders was dan de knecht van een kapitein. Hij kwam een weinig boekweit kooper om aan de kiekens te geven.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 13. October. Wij hebben omtrent het in ons vorig nommer medegedeelde ontheil, dat in het hooi zou bespeurd zijn en waarover nog veel verontrustender geruchten in omloop waren, dan wij hebben opgeteekend, nadere inlichtingen ingewonnen en kun-

DE NAAMGENOOTEN.

(*Uit het Antwerpsch Handelsblad.*)

(Vervolg van onze vorige.)

Ik had de straten van Edimburg met al de naauwgezetheid van geoefend politie-beambte opgenomen, ik had de boekbrijen en musea reeds zoo lang en zoo dikwijls bezocht, dat de oppassers mij met een blik van argwaan begonnen aan te zien; het schoone uitzigt van Calton-Hill had ik reeds zoo vaak gaanden, dat het mij begon tegen te staan, en met de oppassers in den schouwburg was ik reeds gemeenzaam bekend geworden; kortom, ik had al de vermaken der Noordsche hoofdstad tot walgens toe genoten, en wist eindelijk niet meer waar ik mij den volgenden dag mee zou bezig houden. Niettemin besloot ik den advokaat nog eenige dagen af te wachten, wijl ik toch niet geheel onverrigterzake naar Londen kon terugkeeren. Om den tijd te dooden, deed ik een uitstapje naar het hooggebergte op koerde na verloop van acht dagen in zijnen oud-hoofdkwartier de Kroon terug.

« Wat is dat?" vroeg ik den volgenden morgen aan den knecht, die mij een lang toegevouwen papier overreikte. Een opmerkzamer en ervarener beschouwer, zoo het op het eerste gezigt voor eene rekening herkend hebben: « Voor een ligtrooden rok van de fijnste stof 4 pond sterling 14 schellingen." Vergulde knoopen daarbij 5 schellingen. Voor een wit zijden vest en shawl 1 pond 16 schellingen, enz" — In aller snijdersnaam, wat heeft dat te beduiden?" vroeg ik eenen stortijk uitgedosten ridder van de schaar, die achter den knecht de deur was ingeschoven. « Wat wilt gij daarmee zeggen?"

« Onze nota, *Sir*," antwoordde de snijder met eene diepe buiging, « ik ben zoo vrij . . . ik heb vele betalingen te doen . . . en zou uwe edelheid ten hoogste verpligt zijn . . . « Nadat hij deze woorden had uitgestotterd, nam hij zijne natuurlijke stijve houding weder aan, en trok een hemelsblaauw vest, het welk in de buiging naar boven was gekropen, met een behendigen ruk weer in den vereischten plooi.

« Deze nota gaat mij niet aan. Wie heeft die kleederen besteld?"

« Wie dit besteld heeft? . . ." herhaalde de kleermaker met schelle stem. « Wie anders dan gij zelfs? . . . . Sir John Brown geloof ik. . . Sir John Brown. De naam staat op de nota."

« De naam staat er inderdaad op; doch dat bewijst niets; ik geloof niet, dat ik de eenigste ben, die dezen naam voert."

« Misschien wel niet, *Sir*; doch gij hebt deze artikelen besteld?"

« Ik die artikelen besteld! . . . . . Wanneer, waar en aan wien?"

« In de vorige week, Sie. Onze meesterknecht Smith nam u de maat. Gij moet u herinneren, dat gij bijzonder grooten spoed eischtet, en wij moesten verscheiden uren laten overwerken, om de bestelling der bekwamer tijd gereed te hebben. De kleederen werden u Vrijdags gezonden, en toen wij Zaturdags daarnaa om geld kwamen, waart gij vertrokken."

« Er moet hier een misverstand plaats hebben," hernam ik, « de rekening terug gegeven. « Ik heb die kleederen niet besteld, en ook niet ontvangen. Gij begrijpt dus, dat er van betalen ook niets kan komen."

« Maar, *Sir*," hernam de snijder.

« Genoeg! . . . . Scheer u weg!" riep ik, op de deur wijzende en te gelijk een blik op het venster werpende.

« Maar ik verzeker u . . . ."

« Nog eens, gaat gij? . . . ."

« Het doet mij leed, maar dan zullen wij tot onaangename maatregelen de toevlugt moeten nemen."

« Doe wat u gorddunkt, maar pak u weg!" riep ik toornig, en sloeg de deur, welke de kleermaker reeds geopend had, met zoo veel kracht achter hem toe dat de zwakke dorre man het evenwigt verloor, en voor mijne deur op den grond viel. Terwijl hij zich scheldende en dreigende verwijderde, zette ik mij ongeduldig en misnoegd aan het ontbijt, waarin ik op zulk een onaangename wijze was gestoord. In mijne verstrooijing wierp ik in plaats van suiker een stuk boter in den thee, en ledigde het mostertpotje instede van melk in de nog overige ruimte van het kopje. eene dwaling, die ik eerst ontdekte toen de eerste teug onherroepelijk den weg naar de maag had ingeslagen. Ik was den ganschen dag ontstemd, en leide mij, vast besloten om mijne afreis niet langer te vertragen, op de sofa neder. Noch niet lang had ik daar te vergeefs rust gezocht, toen ik door een lang mager man met een afgesleten zwarten rok uit mijn treurig gepeins werd gewekt. Hij werd door een dik koperkleurig persoon vergezeld, die een onaangename reuk van snuiftabak, ale en kaas verspreidde, en zoo wel tot zelfverdediging als tot groote ergernis van alle goede onderdanen van koningin Victoria een zwaren knuppel droeg. Op eenigen afstand bleven nog twee andere koperkleurige knapen staan, die insgelijks met zware knuppels waren gewapend.

« Goeden morgen, gentleman; wat is er van uwe dienst?" vroeg ik, en staarde het vaudselachtige vierspan verwonderd aan.

« Uw dienaar, mijnheer" sprak de man in den kalen zwarten

nen thans de blijde verzekering geven, dat die geruchten niet alleen overdreven maar geheel bezijden de waarheid zijn. Zichier de omstandigheid, welke tot dezelve aanleiding kan gegeven hebben: Door het vele natte weder, en de vroege koude schijnen de vele aardinsekten, als spinnen, vliegen, rupsen en ander gewormte niet zeer op hun gemak te zijn en hebben het doelmatig gevonden in het hooi eene schuilplaats te zoeken tegen natte en koude, van daar het onnoemelijk getal insekten van allerlei aard, die in het hooi wemelen: maar vooreerst rigten zij aan hetzelve hoegenaamd geene schade aan; ten anderen worden zij slechts aan de buitenkanten in het hooi waargenomen, terwijl van binnen niets gezien wordt, en het hooi zoo gaaf en frisch is als verlangd kan worden. Het strekt ons tot een waar genoegen, deze geruststellende verzekering met volkomen kennis van zaken te kunnen geven. *(N. B.)*

VLISSINGEN, den 14. October. Heden arriveerde alhier de visch-sloep *Prins Hendrik*, gevoerd door Schipper *Meulendyk*, toebehoorende aan de Visch-Reederij, met 31 tonnen Zoute Visch en 32 tonnen Haring.

MENGELINGEN.

EEN NIEUW LEVENSMIDDEL VOOR NEDERLAND.

Bij den tegenwoordigen hoogen algemeenen nood, en drijgende noodzakelijkheid tot den aanvoer van alle levensmiddelen, vermeenen wij het gepast te zijn, van een zeer weldadig voortbrengsel uit het plantenrijk gewag te maken, hetgeen tot hiertoe maar al te weinig bij onze landgenooten is bekend geweest.

Mexico is de geboortegrond van een plantgewas, even vruchtbaar als onze tarwe en aardappelen, en even smakelijk en gezond. Dit laatste is door een reeds veeljarig gebruik van milioenen menschen, boven allen twijfel en tegenspraak gesteld. Eene veldvrucht, die zich in alle rigtingen tot op eenen zeer verren afstand reeds heeft uitgebreid. Dit weldadig gewas wordt ook in onze West-Indische bezittingen en voornamelijk in onze kolonie Suriname overvloedig geteeld. Op verschillende wijzen toebereid, wordt hetzelve dagelijks door blanken en zwarten even als onze tarwe en aardappelen gegeten; wij bedoelen de Bananen.

Deze akkerteelt is buiten alle voorbeeld voordeelig, daar dezelfde uitgestrektheid gronds met Bananen bezet, *honderd drie en dertig* malen zoo vele ponden oplevert als gewone tarwe, en *vier en veertig* malen zoo veel als onze aardappelen; of, hetgeen hetzelfde is, dat men van één' akker, met Bananen bezaaid, zoo vele ponden Bananen inoogst als van *honderd drie en dertig* even groote akkers tarwe, en als van *vier en veertig* met aardappelen. Wat de leelt betreft, in hoe verre dezelve onder ons luchtgestel op onze gronden zoude kunnen worden beproefd, durven wij niet beslissen, maar wij houden ons overtuigd, dat de *vruchten* van het Bananen-gewas, even als de koffij, suiker, thee, rijst, enz. verzonden kunnen worden en dat dus een aanvoer uit onze West-Indische bezittingen van Bananen-meel zeer wel uitvoerbaar zal zijn, en een nieuw handelsprodukt en voortreffelijk levensmiddel voor onze consumtie zal kunnen opleveren.

Wij kunnen stellig de verzekering geven, dat eenig meel van Bananen, in de West-Indiën gegroeid en aldaar gemalen, even gaaf en zuiver naar herwaarts is overgekomen, als tarwemeel, dat pas van den molen komt. — Wij hopen op dit gewigtig artikel nader terug te komen. P. VAN G.

(Utr. C.)

Aardig en waar is de wederlegging van het eeuwige referein der Duitschers, dat *Nederland Duitschland uitzuigt*, in het *Tijdschrift voor Staathuishoudkunde en Statistiek* van Mr. SLOET TOT OLDRUIS, 3e deels 2e stuk.

« Letten wij slechts op het gebruik van Duitsche waren, dat dagelijks onder ons oog in Overijssel voorvalt, welk gewest met 200,000 zielen noch tot de bevolksten, noch tot de rijksten behoort. De pij waarin zich de Overijsselsche landman steekt, is Duitsch fabriekaat; de Kloppenburger kousen zijn nog zijne gewone dragt, alleen in Duitsche kousen worden jaarlijks tonnen gouds hier te lande omgezet; het grof Osnabrücker linnen wordt zoowel voor burger- als boerenhemden versneden; de winkels in de Overijsselsche steden en dorpen zijn opgevuld met Duitsch katoenen lijnwaden en zijde stoffen. De fijne pellen en damast in Twente worden uit Brunswijksch garen vervaardigd; onze boer rookt uit een Duitsch pijpje; zijne tabaksdoos is Duitsch maaksel; langs de grenzen vergiftigt hij zich en zijn gezin met Duitschen foesel; bij dorscht met een' Duitschen vlegel; hij want met eene Duitsche wan; eene klok uit het Schwartzwald wijst hem den tijd aan; hij gebruikt geen ander dan Duitsch aardewerk, wat in de meeste burgergezinnen het geval is; geen aanzienlijk gebouw in Overijssel zonder Bentheimer steen, te gelijk de grondstof voor den slijpsteen van den boer en velerlei ambachtslieden; het scheermes van den barbier wordt over den Duitschen oliesteen gestreken; maar ook het scheermes, de scheerdoos, tot zelfs het eenvoudige kwasje is Duitsch maaksel; St. Nikolaas is in Overijssel als in geheel Nederland met Neurenberg geabonneerd, voorzeker geen verwerpelijke klant; ezelkaravanen voeren ons geregeld Duitsch glaswerk aan; en wij nemen de ezels nog wel eens toe. — Men ziet de rijken van den lande met schamel voertuig onze grenzen overrijden, maar weder met een schoon Duitsch rijtuig en Duitsche paarden binnenkomen. Geen kalkoen hijna op onzen disch, die niet in Duitschland uitgebroeid is. Rondvensters uit Bohemen loopen langs onze deuren met hoeden en petten van stroo; ginds voert ons een karretje de roodaarde achter uit Duitschland aan; hoe zouden wij het maken zonder Duitsch zwartsel? Welke nette Overijsselsche huisvrouw heeft niet haar bakje biksteen? Duitsche steenkalk wordt in een groot gedeelte van Overijssel alleen gebruikt; Duitsche tuffsteen geeft ons het cement. Duitsche leijen bedekken onze kerken en andere gebouwen. Onze jeugd op de scholen gebruikt geene andere dan Duitsche leijen; geene andere de koopman, de winkelier, de ambachtsman. Met Duitsche steen vloeren wij onze straten. Buiten den aanvoer van hout uit het land worden de gedeelten van de Duitsche houtvlotten, over den IJssel, de Dedemsvaart, het Zwarte water, binnen het land door, naar Vriesland en Groningen gezonden; wij bestrooijen onze tuinpaden met Duitsche grint, wij maken er onze wegen van, wij stoppen ze over onze zeewerken, en drukken die met Rijnsteenen, en zelfs al met Duitsch puin ter neder. Duitsche ijzerwaren zijn van algemeen gebruik; wij verslaan, alleen in Overijssel, millioenen Duitsche spijkers; langs de Hannoversche en Pruissische grenzen vinden de granen geen anderen slijt dan op ons grondgebied; de noten, die men op de tafeltjes en in de kleine fruitkraampjes onzer steden vindt, zijn aan den Rijn of Moezel grootendeels gegroeid. Zelfs heeft men ons uit Coblents in den vorigen winter te Zwolle, als reeds lang in sommige Hollandsche steden, van aardappelen voorzien; wij ontbieden slechts Duitsch dennenzaad. Erfurt versiert onze tuinen met anjelieren en andere bloemen; men vrage eens in eene goed gesorteerden boekwinkel, wat er al Duitsch is; het Overijsselsch burgermeisje vindt, als de aanzienlijkste dame, reeds behagen in eau de Cologne; zij gebruikt weinig anders, dan Duitsche naalden en spelden; de Rijnwijn is een algemeene drank van den gegoeden stand geworden; niet minder de Duitsche minerale wateren.

Maar hoe vele waren, die ons niet onmiddellijk voor den geest komen, en die van algemeen gebruik zijn, en waarvan de geregelde aftrek juist daarom het voordeeligste is, zouden hier niet bijgevoegd kunnen worden! Duizenden Duitschers bezoeken jaarlijks Overijssel, om onzen turf te steken, ons gras te maaijen en om aan onze openbare werken te arbeiden: in één woord, als men Overijssel uit het oogpunt van verbruik beschouwt, gelijkt het naar een Duitsch wingewest, en zoude men zoo niet alle provincien van het Rijk beschouwen kunnen? Wij achten echter dezen toestand niet nadeelig; *het zoude dwaasheid zijn, zelven voort te willen brengen, wat anderé natien ons goedkooper en beter leveren kunnen*; vele proeven, om takken van nijverheid op eigen bodem over te planten, geschieden ten koste van het nationale kapitaal; komt hier de Regering nog met eene *beschermende* hand tusschen beiden, dan wordt er slechts *een druk voor de massa verbruikers of de natie meer geboren. Het geld, dat wij voor de Duitsche waren in ruiling geven, vertegenwoordigt slechts andere door ons voortgebragte waardijen.* Echter moest men in Duitschland zoo veel hulde aan het gezond verstand doen, om in te zien, dat, hoe grooter hoeveelheden koloniale voortbrengselen het uit Nederland trekt, wij te meer Duitsche waren zullen inruilen, en het verbruik daarvan in ons land en onze bezittingen met hunne millioenen zielen toe zal nemen."

Iemand die in zijn vaderland eene aanzienlijke betrekking bekleedde, doch hoofdzakelijk zich met financiele operatien bezig hield, waarin hij altijd zeer gelukkig was en anders, zoo als men het noemt, de fortuin ter hulp kwam, diende op een' goeden dag zijne demissie in en vertrok met eenige millioenen naar eene Duitsche stad, waar hij zich met er woon vestigde en daar stilletjes, bijna onbekend, voortleefde.

Zekeren dag stapte aldaar in een der voornaamste logementen een reiziger af; het was een landgenoot van onzen financier.

Na den gast van een en ander voorzien te hebben, vroeg de hospes hem: kent u ook den heer N...?

R. Zeer zeker; wij zijn landslieden.

H. Waarlijk! Een rijk man, geloof ik.

R. Daar kunt gij staat op maken.

H. Het is wezenlijk verwonderlijk, zoo rijk en tevens zoo eenvoudig te zijn, men zoude het bem niet aanzien; alle morgen flaneert hij door onze voornaamste straten, in zijn grijze paletot, met de handjes in zijne zakken; deed hij dit ten uwent ook?

R. *A peu près* hetzelfde; alleen het waren onze zaken, waar hij met zijne handjes in wandelde.

ADVERTENTIEN.

§§ AFSLAG van ZOUTE VISCH en HARING, aangebragt per de visch-sloep *Prins Hendrik*, op Dingsdag den 21. October 1845, des voormiddags ten 11 ure, in een Pakhuis achter der Kerk, Wijk G. No. 23, te Vlissingen.

§§§ Bij een genoegzaam getal docenten, is de onderteekende van voornemen, met 4 November aanstaande A VONDSCHOOL of COLLEGIE te openen. Tot nadere kennisneming kan men zich bij den onderteekenden dagelijks vervoegen.

VLISSINGEN, P. A. DE LIGNY,
16 October 1845. Instituteur.

LEES HIER!

De ondergeteekende maakt zijne Stad- en Landgenooten bekend, dat hij voornemens is aanstaande Maandag *naar Antwerpen te vertrekken*. Daar het geroep alhier in omloop is dat men aldaar de KAGCHELS en VUURHAARDEN magenoeg WEGGEEFT, kan men van dat koopje gebruik maken, door hem eene commissie op te geven, en behoeft men niet te wachten tot den 4 November. Voorts verwittigt hij elk belanghebbende, dat zij zijne in het *Handelsblad* van den 30. Augustus II. geplaatste advertentie niet als gekheid moeten beschouwen.

VLISSINGEN, 16. October 1845. A. D. RAFF.

§§ Terstond een KINDERMEISJE benoodigd. Adres § ter Courant-Drukkerij.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. October. Sedert den 14. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De Maria, A. Sprenger, Dantzich, tarwe; de Friede, H. Jorgensen, Trondheim, koper; Hahnine, A. Schau, Kiel, tarwe; the Harriet, W. Pomell, Londen, rijst; Delphine, H. Mowes, Stettin, rogge; le Constant, L. Bongel, Marseille, tarwe; die Hoffnung, O. H. Haak, Carolina-Syke, garst, zaad, tarwe; Clara Catharina, H. H. Eilts, Carolinensiel, tarwe; the John, W. Hill, Towey, porseleinaard, Louise, H. C. Hook, Tonningen, tarwe; Diana, J. Lindberg, Gothenburg, hout; Emma Obblins, P. A. Pepper, Liverpool, stukgoed; de 2 Gezusters, H. M. Hansen, Vordingeborg; erwten.

Voor Gend bestemd:

The Mary, J. Joy, London, stukgoed; Agnes, G. B. Formier, Riga, hout.

Voor Brussel bestemd:

Juliana, J. M. Muller, Riga, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Commodore, J. Cosens, New-Castle, Duke of Wellington, C. Lambert, London, beide ballast; the Jane, T. Whiley, schors, Londen; Agusta, J. Ulfer, stukgoed, Bertrand, B. Harlin, ballast, beide Bremen; Concordia, J. Binkhoff, Sundswald, die Hoffnung, H. Hornbij, Hartlepool; beide ballast.

MIDDELBURG, den 15. October. Gisteren is ter reede gearriveerd het barkschip de Stad Zierikzee, kapitein D. Ochtman, van Batavia, bestemd voor deze Stad.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

16 October 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844)	f 10.10	W. Paardenboonen	f 8.00
N. dito dito	10.00	W. Gr. Erwten	12.00
J. Walch. Tarwe (1844)	10.60	W. Witte dito	11.50
Nieuwe dito	10.50	Z. Paardenboonen	
O. Rogge (1844)	8.60	Z. Gr. Erwten	14.50
N. dito	8.50	W. Koolzaad	11.00
Winter garst	5.75	Zomer dito	10.00
Zomergarst	5.50	Raapolie	f 42.50 p. v.
Haver		Patentolie	44.50
Boekweit		Lijnolie	34.50
W. Witteboonen	20.00	Lijnkoeken	f 10.00 - 104 st.
Dito Bruineboonen	23.00	Raapkoeken	

---

rok, met eene doffe stem: « Vergeef mij dat ik u kom storen; maar gij weet, ambtsbezigheden en blijde gewaarwordingen gaan niet altoos zamen."

De zwartrok lachte om die geestige aanmerking, en ik vroeg hem op nieuw naar de oorzaak van zijn onverwacht bezoek. Nu trad de gentleman met den knuppel nader, en vertoonde een bevel tot gevangenis van John Brown, thans of voorheen verblijf houdende in het logement de Kroon, of overal elders in Schotland, op aanzoek der heeren SNIEWELL en BAKSTON, kleedermakers te Edimburg, voornoemd, aan wien opgemelde John Brown de som van 12 pond 15 schellingen en 11 3/4 pence schuldig was. Ik heb van mijn vroegste jeugd af een onverwinnelijken afkeer van geregtsdienaars en processen gehad, en naauwelijks had ik een blik geworpen op het bevel tot gevangenneming of allerlei duistere schrikbeelden rezen mij door den geest. Ik betaalde de geworderde som onder protest, opende de deur, en verzocht de gentleman zich zoo ras mogelijk te verwijderen, wijl de kaas en bierlucht, die zij van zich afgaven, naauwelijks door een half dozijn pistilles de Serail te verdrijven waren.

V.

Toen ik dien avond de schouwburg bezocht, werd mijne opmerkzaamheid door eene jonge dame getrokken, die door een heer geleid, eene loge tegenover mij binnen trad. In dien heer herkende ik aanstonds mijn naamgenoot, die mij sedert mijne afreis van Londen steeds als een kwade geest had vergezeld. De dame, die hij geleidde, was eene der lieflijkste verschijningen die ik ooit gezien had. Haar schoon, edel gevormd gelaat was door donkere lokken overschaduwd, en wanneer zij zich tot mijnen naamgenoot wendde, lachte zij hem zoo trouwhartig en liefderevend toe, dat het mij zelven wonderlijk te moede was. Ik was zoo verdiept in de beschouwing van het hemelmenschelijke wezen, dat hetgene er op het tooneel voorviel weinig of niet mijne aandacht trok, daarentegen was mij niets ontgaan van hetgene er in de logie over mij gebeurde. Ik had mij intusschen ook volkomen overtuigd, dat de heer aan de zijde der jonge dame niemand anders dan John Brown was, en daar zich thans eene voegzame gelegenheid aanbood, om iets van mijnen mantelzak te vernemen, zoo zond ik den oppasser der logie met een kaartje naar hem toe, en liet om een kort gesprek verzoeken.

« Ik hoop," sprak hij naar de eerste plegtplegingen, « dat gij uwen mantelzak in orde hebt terug bekomen. Ik betuig u mijn leedwezen over de plaats gehad hebbende vergissing."

– « De vergissing is de eenige reden, waarom ik u wenschte te spreken," hernam ik, « ik heb den mantelzak niet wedergekregen, en bevind mij daardoor in de grootste verlegenheid."

– « Hoe is dat mogelijk?" riep mijn naamgenoot uit, « ik zond dien aanstonds na mijne aankomst in het bureau van de stoomboot terug. Gij zult daar eens moeten vernemen."

– « Dat heb ik herhaaldelijk gedaan, doch niemand weet er mij iets van te zeggen."

– « Dan moet de knecht, die ik er mee gezonden heb zijne boodschap verkeerd gedaan hebben. Ongetwijfeld heeft hij den zak in een ander bureau gebragt. Die kerel laat geene gelegenheid voorbij gaan om zich een lompen te toonen. Hebt gij ook reeds in een ander bureau navraag gedaan?"

– « Neen; ik houd echter uwe [illegible]ng voor gegrond, en zal er morgen aanstonds werk van maken."

– « O, doe dat, en laat mij zoo vroeg de uitkomst weten. Hier is mijn adres," ging hij voort mij een kaartje overreikende. « Maar wacht eens, waar zijt gij 't huis? ..."

– « In de Kroon."

– « In de Kroon? Dit is zonderling, daar heb ik ook mijn verblijf gehouden. Nu goed, dan kom ik wel eens bij u aan om te hooren of er weer in het bezit van uw eigendom zijt gesteld. Verschoon mij voor 't oogenblik... gij ziet dat ik eene dame geleide, en voor zulke gevallen..."

– « Moeten alle andere aangelegenheden achterstaan."

– « Vaarwel, tot weerziens."

Hij sneed weder naar zijne benijdenswaardige plaats, terwijl ik ook weer de mijne innam, en den gelukkigen met inwendigen wrevel aanschouwde. Mij dunkt mijne gewaarwordingen door zooveel teleurstelling, door zoo veelerlei rampspoed verbitterd, moesten wel iets gehad hebben van die van den aartsvijand aanons gelacht, toen hij het contemenschengenot aanschouwde. « In het logement de Kroon heeft hij zijn verblijf gehouden," sprak ik tot mij zelven, « toen ik naar huis terugkeerde. Bij was het dus voor wien ik, eene kleermakersrekening heb betaald, en om wiens wil ik mijn vertrek door den ondragelijken ijver der geregtsdienaars heb moeten laten vergoeden?" Ik geroelde, dat ik hun werkelijk hastig, en berouwde mij de 12 pond 15 schellingen en 11 3/4 pence te laten teruggeven of [illegible]. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.